

Miként megmaradni? Keresztény magyar értékrend nélkül semmiképp

Miként megszervezni kisebbségi életünket, hogy fogatkozásunknak útját álljuk? Miközben a hatalmon levő magyar pártjaink holdudvarán kívül eső nemzetársainkkal együtt valamennyiünk egyéni, és így kultúránkkal együtt közösségi élete is dübörögve halad a megsemmisülés felé. Rendre a politikusokból, illetve a politizálás zsákutcájába tévedt szakemberekből összeverődött bizottságokban vizsgálják sorskérdéseinket. Határozatok születnek, alapelveket dolgoznak ki az apró lépések elmélete alapján, miközben lépések helyett az egy helyben toporgás tapasztalható minden téren. Mintha hiányozna pártjainkból a politikai eltökéltség, hogy valóban emberhez méltó életkörülményeket teremtsenek közösségünk számára. **A felelős nemzeti politizálás helyett, felemás megoldásokkal rukkolkolnak elő nemcsak pártjaink, hanem az általuk működtetett önkormányzatok, bizottságok, de még a civil szervezetek is. A kapkodás, az értékrend zavarodottságának következményeként, kultúránk, és a közösségi szellem továbbra is sorvad. Vezetőink szavait nem is annyira az egypártrendszerből magukkal hozott szellemiségük teszi hiteltelenné, mint inkább a kisebbség érdekvédelme iránti felelős viszonyulásuknak és a magyar keresztény értékrend határozott megjelenítésének a hiánya.** Ennek következtében tehát lépten-nyomon felemás megoldások állják útját a gondolat szabad szárnyalásának, hiszen mégiscsak mellbevágó, ha például egy-egy utcánév változtatását úgy oldják meg, hogy csupán egy részét nevezik át, a többi része pedig tovább viseli korábbi elnevezését, mint mondjuk a Đarko Zrenjanin utca Szabadkán, vagy a Ferencesek tere, amelynek folytatása a volt Sport üzlet felé már megmaradt Jovan Nenad cár térnek. Ha abból indulunk ki, hogy a szónak pontosan kell kifejeznie a gondolatot, mert egyébként a téves szavak téves gondolatot, vagy éppenséggel gondolatnélküliséget fednek, akkor nagyon sok pótolnivalónk van még Kosztolányi szülővárosában is.

Miként billenthető helyére a több mint fél évszázada kibicsaklott erkölcs- és értékrend? A kapkodás,

az értékrendek összemosása, vegyítése helyett csupán felszínre kellene engedni azokat a bűvópatak életmódra kényszerített érték-ereket, amelyeknek köszönhetően azért nemzeti kultúránk bővizű folyama minden fojtás ellenére folyamatosan kapott utánpótlást, és 1920 óta meg tudott bennünket tartani magyarságunkban, hitünkben, erkölcsi felfogásunkban. Magyar történelmi egyházainknak, templomainknak köszönhetően nemzeti kisebbségi közösségünk nem a Gavriilo Princip-i, titói, Che Gevara-i erkölcsi tartásból merített példát, bármennyire is ezt igyekeztek belésulykolni a történelem- vagy az irodalomórakon, hanem Balassi, Zrínyi, Pázmány, Berzsenyi, Vörösmarty, Arany, Illyés, hogy csak néhány nevet említsek, és többnyire névtelen papjaink példái emelték nyílt tisztaságú tekintetét az emberi szív magasságába. A kommunista diktatúra bukását követően így ennek a magyar közösségnek nem kellett az egyházat újra felfedeznie, de azt igen, hogy a közösség irányítását magukhoz ragadó magyar pártok bármennyire is hangoztatják keresztény gyökereiket, tetteikben, törekvéseikben a szavaknál nem jutnak tovább. Az elmúlt másfél évtizedben sem oktató-sunk, sem közéletünk nem volt képes magáról levétközni a balliberális szellemiséget, holott csupán azt kellett volna tennie, hogy teljes arccal a magyar keresztény kultúra felé forduljon, és nemzetünk, közösségünk iránt felelős emberek módjára segítsék az egyházi iskolák létrehozását, valamint a magyar tanítási program életigenlő tartalommal való feltöltését. Az az életszemlélet, eszme ugyanis, amely Istent kizárja magából, ideig-óráig létezhet ugyan, ám még évtizedekig sem képes megtartani bennünket, nemhogy ezer éven keresztül. Láthattuk ezt a marxista ideológiával átítatott fél évszázadból. **Történelmünk tanúsága szerint egyetlen lehetőségünk a fennmaradásra keresztény múltunk, kultúránk folytatásában, újratevésében van. Ha a magyar keresztény lelkületünktől idegen elit iskolák, multietnikus és multikonfeszionális egyetemek létrehozásával kísérletezünk, azzal csak a beolvadással már eddig is alapo-**

san megfertőzött közösségünk eltűnését gyorsítjuk fel. Magyar nyelv és irodalom szakos tanárainkat a nemzetidegen kommunista avantgárd szülte liberális szellemiségben nevelik évtizedek óta, újabban pedig már leendő tanítóinkat is ugyanazzal az élet-szemlélettel átítatott tanárok képezik. Ennek tükrében érthető, hogy szívünkhöz, életvitelünkhöz, izlésvilágunkhoz közelálló köztéri szobrok továbbra sem hirdetik nemzeti sajátosságunk megbecsülését, a még nyomaiban itt-ott fellelhető építményeink, város- és falurészeink lassú pusztulása pedig odavezet, hogy idegenként kóborolunk majd egykori szülőföldünkön, amelyet már a parlagfű ural. Számunkra, a pusztulásnak indult magyar kisebbség számára a másfél évtizede tartó kiváráspolitikai a végzetet jelenti, amit nemzettársáért felelősséget érző ember fel nem vállalhat. A minden választás alkalmával egyre fogyatkozó, zsugorodó magyar önkormányzatok végső ideje, hogy lépéseket tegyenek a keresztény értékeken alapuló iskoláztatás irányába, hogy mondjuk a tanévnyitók ne csak elvétve kezdődjenek szentmisével, érettségiző gyermekeink tanévzárójának legfőbb élménye ne a vendéglői dorbézolás legyen. A társadalom, amelyben élni kényszerülünk ugyan teljes gazdasági és szellemi csődben fetreng, ám vezetőinknek meg kell találniuk a módját, hogy kikényszerítsék a nemzetet megtartó oktatást, mert bárhol otthon lenni csak hittel lehet, és ha kevesen is, és gyengék is vagyunk, de lenni akarunk. Egymásért fellépve viszont máris lesz elegendő erőnk, és ezáltal jövőnk is. Amíg

azonban a gimnáziumainkban az óegyiptomiakról szóló érettségi dolgozat forrásanyagául az 1955-ben kiadott szovjet szerzők munkáit adják a tanulók kezébe — mint tette ezt 2004 májusában az egyik történelemtanár, egyébként VMSZ-tag —, addig új, emberibb gondolkodásmódot nem várhatunk az elkövetkező értelmiségi nemzedéktől sem. Nemcsak lehangoló, dühítő és megengedhetetlen, hogy magyar polgármesterek vagy polgármesteri székre pályázók csodálkozzanak azon, hogy miért kell Kizur István, a Petőfi brigád vagy bármely partizán múltra emlékeztető tanintézményt, utcát átnevezni, vagy mint Péterrévén a közelmúltban szó nélkül hagyják a legvadabb szocialista realizmus stílusban a főtéren megépített falucímert. Nemcsak a gondolkodásmód határozza meg környezetünket, a környezetünk is kihatással van a gondolkodásmódra, tükrözi azt, ezért kell alapjaiban, hamisítatlanul visszatérnünk a magyar keresztény értékrendhez. Nem elegendő azt mondani, hogy nincsenek meg rá a politikai feltételek. Azok sohasem lesznek adottak, hanem ki kell őket kényszeríteni. Ha a feltételekre várunk, akkor mindig csak az eldugott helyeken állíthatjuk fel emléktábláinkat, vagy lassan már ott sem, a főtereket pedig kétes hírű martalócok bitorolják. Nem is annyira a hangerőn kell változtatnunk, hanem az elmúlt nyolcvan év alatt lelkünkre rakódott és belénk ivódott tétlenséget, kényelmes restséget kell felszámolnunk. Enélkül ugyanis nem érezzük jelentőségét, hogy nyelvhasználatunkból eltűntek falvaink, városaink, helyettük a kommunista hatalom helyi közösséget és nagy községet adott.

